

BIBLIOGRAFIA

ASSAIG

- . L'Escola del Mar i la renovació pedagògica a Catalunya. Edicions 62. Barcelona, 1972
- . Literatura i societat a la Catalunya d'avui. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1974.
- . Las confesiones no católicas en España. Península. Barcelona, 1972

NARRATIVA

- . El cau. Alfaguara. Barcelona, 1966
- . Arañas. Alfaguara. Barcelona, 1967
- . Entre juliol i setembre. Estela. Barcelona, 1967
- . Boires. Selecta. Barcelona, 1970
- . L'Alex, el 8 i el 10. Joventut. Barcelona, 1970
- . 52 hores a través de la pell. Nova Terra. Barcelona, 1970
- . El viatge prodigiós d'en Ferran Pinyol. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1971.
- . Aquell gust agre de l'estel. Selecta. Barcelona, 1977
- . Històries a mig camí. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1977
- . Néixer de nou cada dia. Laia. Barcelona, 1979
- . Pel camí ral del Nord. Laia. Barcelona, 1980
- . Sota la volta del temps. Pòrtic. Barcelona, 1981
- . Imatges del meu mirall. Laia. Barcelona, 1983.
- . Sóc Emma. Planeta. Barcelona, 1983
- . Visions de cada hora. Barcanova. Barcelona, 1984
- . Memorial de Claudi M. Broch. Plaza&Janés. Barcelona, 1986.
- . Clarís. Destino. Barcelona, 1990
- . Tauromàquia: sol i lluna. Destino. Barcelona, 1991

. El sol de la tarda. Columna. Barcelona, 1992

LA CRITICA HA DIT

* Boires (1970) i Aquell gust agre de l'estel (1977)

Dels deu contes que configuren Boires, almenys cinc palesen una clara voluntat de ruptura respecte dels paràmetres realistes de la resta. Aquesta voluntat és evident pel que fa als límits fluctuants entre el real i l'imaginari dels relats. La dissecció psicològica dels personatges, així com la descripció ambiental que fa la veu narrativa, continuen majoritàriament essent realistes, però el caràcter experimental d'algunes tècniques narratives emprades, així com el paper obsessiu que l'autor mostra per l'insòlit, la inversemblança o l'absurd, com a punt de fricció o qüestionament d'aquesta realitat s'intensifiquen cada vegada més. (...)

Aquell gust agre de l'estel, una de les novel·les més reeixides de la postguerra, fou l'obra que marcà el definitiu desaferament de l'autor envers els motlles estrictament realistes. A partir d'aquest moment queda clarament establert el model narratiu de l'autor: la recerca de la novel·la total, és a dir d'aquella novel·la que ja no progressa diacrònicament i linealment a partir de la casuística unívoca de la història, sinó que es fa i es desfà a través dels diversos punts de vista del narrador a l'entorn del relat. Una novel·la, doncs, polivalent, amb diversos eixos del discurs, bé sigui mitjançant el mètode contrapuntístic, bé per sèries d'històries paral·leles que s'allunyen o s'apropen segons la fluctuació de personatges aliens o comuns, bé sigui per "avantis" o "flash-back" del temps de la narració, etc.

Jaume Pont (AVUI, 31-VII-1981)

* Pel camí ral del nord (1980)

Progressivament es produeix la fusió entre els dos monòlegs o veus narratives i el lector haurà de descobrir qui parla en cada moment. Però la fusió no és solament un recurs d'estilística narrativa, sinó que és un procés paral·lel que porta a la progressiva identificació entre els dos personatges àvia/net, passat/present (...) la fusió total s'ha produït i tots dos, passat/present, àvia/net arriben a Sotalesfonts, a la casa, a l'origen i a les arrels. Però de la casa i del poble no en queda res. Arriben a la destrucció i a la mort. El mite del passat i de les arrels cau per terra. Aquest és, sens dubte, el gran interrogant final (...) El darrer moment de la lectura és, per tant, desconcertant, gens gratificador. Robert Saladrigas, a les pàgines finals, destrueix el mite del retorn al passat que ha anat construint al llarg de la narració. Més que alliberar-nos ens empresona. Més que sentir-nos lligats a un passat comú i solidari ens trenca aquesta possibilitat i ens provoca (...) Per això cal acceptar que el llibre és valent, tant pel plantejament temàtic que tracta com per l'estilística narrativa amb què ho resol. Pel camí ral del nord és un bon exercici de lectura i provocació.

* Memorial de Claudi M. Broch (1986)

Robert Saladrigas ha fet un gran exercici d'estil. Contra la facilitat i la contundència del període curt, s'arrisca pel perillós camí de la frase inacabable ... i se'n surt. La seva escriptura s'imposa i no ho fa per camins de facilitat, sinó jugant conscientment amb el risc i l'esforç, i aquest mot ens retorna al que ha restat apuntat al començament i que val la pena repetir: Memorial de Claudi M. Broch és una novel·la on més enllà o més ençà de tot possible encert, hi ha la dedicació conscient i entusiasta d'un gran escriptor: és una obra on no hi ha res que sigui fruit de la improvisació i on la diversitat d'aportacions troba una direcció mestriosa; és l'obra d'un home que creu més en la formalitat que en la genialitat, i que espera més de la dedicació que no pas de la inspiració. Per això és un llibre que, al marge de la moda del moment, els bons lectors trobaran i retrobaran sempre amb gust i interès.

Josep Faulí (LA VANGUARDIA, 3-III-1987)

* Clarís (1990)

Un metge brillant, de mitjana edat, casat, calculador i eficaç, coneix casualment la mort de Clarís, la companya de l'adolescència, amb la qual va trencar 28 anys enrera. Un sentiment difús de culpabilitat l'empeny a reconstruir aquesta relació abolida a partir de fotografies i d'altres elements fragmentaris, sense que, de moment, la seva vida quotidiana se'n ressenti. De seguida s'adona que el coneixement que en té és deformat i insuficient. En revelar-se, doncs, infructuosa aquesta via de reconstitució, suplantarà l'esforç estèril del record per una passió més fidel, però també més ambigua, de la imaginació. (...)

El més interessant és com el punt de vista inicial, l'objecte narratiu ràpidament dibuixat es modifica pel desplaçament de la ficció. Tindrem dues aparicions successives de Clarís. El personatge creat de nou sobre la imatge de la desapareguda Clarís acabarà posseint el món mental del protagonista, que ja no podrà separar la realitat de la ficció, el retrat memoritzat de la projecció ideal.

Ramon Lladó (DIARI DE BARCELONA, 21-IV-1990)

* El sol de la tarda (1992)

Los lectores de la obra de Robert Saladrigas identificamos como en una ecuación perfecta su última novela, El sol de la tarde, con la anterior Tauromàquia: sol i lluna. Con ella comparte el motivo simbólico sobre el que se tramará la historia, pero en mayor o menor medida, el resto de su obra también participa del valor último del símbolo escogido: la concepción de la vida como una lucha a muerte y la soledad que recorre la fauna visible de sus

ficciones.(...)

Tres líneas estructurales: la creación artística del protagonista, su relación erótica con Aiki y el coro de voces de ultratumba de su juventud estructuran una novela a la que no podemos calificar de erótica, y no es que no haya fragmentos de refinado erotismo (...) Nos encontramos ante un erotismo que no se acaba en si mismo, un erotismo que está al servicio del autoconocimiento personal. (...) En definitiva, esta obra es un excelente preludio para una sinfonia de la muerte, que el protagonista quiere retrasar. Acabará el último dibujo de la serie "Tauromaquia" mañana. Mañana.

Lourdes Güell (EL OBSERVADOR, 2-IV-1992)

ROBERT SALADRIGAS

SUMARI

- * Qui sóc i per què escric Robert Saladrigas
- * La trajectòria narrativa de Robert Saladrigas Fernando Valls
- * La crítica ha dit
- * Bibliografia

TEXTOS

- * La sirena de la nau a punt de partir Robert Saladrigas
(del llibre Imatges del meu mirall. Laia. Barcelona, 1983)

"L'escriptor del mes" -Suplement mensual de

"CRONICA D'ENSENYAMENT"

és una publicació conjunta dels Departaments d'Ensenyament i de Cultura de
la Generalitat de Catalunya

Editors: Antoni Gelonch i Viladegut
Oriol Pi de Cabanyes

Directors: Isidor Cònsul
Esteve Miralles

Col.laboradors d'aquest número: Robert Saladrigas
Fernando Valls

Coordinació: Marta Montserrat

Fotografia de la coberta:.....

Disseny:.....

Realització: Art-Co/ 2000, SL
Trafalgar, 4, 11è B i C
08010 BARCELONA

Impressió: Agpograf

Dipòsit Legal:.....

